

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

VIII. Quodnam sit illud, in quod vltimò fides resoluatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO VIII.

*Quodnam sit illud, in quod vltimò fides
resoluetur.*

Sensus quæstionis est, in quid fidei assensus ex parte
obiecti debeat vltimò resolui, seu ad quod principium
reuocari debeat, vltra quod non progrediatur, sed in
eo quiescat.

Antequam autem ad propositam quæstionem respon-
deatur, vnum est hic præsupponendum, scilicet ad assen-
sum fidei supernaturalis præter reuelationem Dei, requiri,
vt veritas credenda proponatur ab ipsa Ecclesia tan-
quam à Deo reuelata: quamuis enim hæc propositio Ec-
clesiæ, non sit de formali ratione ipsius obiecti fidei, est
tamen veluti conditio quædam requisita, sine qua fidei
Christianæ assensus secundum legem ordinariam elicere
non debet.

Hoc constat ex ijs scripturæ locis, in quibus dicitur ea,
quæ fidei sunt, ab Ecclesiæ pastoribus & Doctoribus esse
discenda; Jerem. 3. *Dabo vobis pastores iuxta cor meum, & pa-
scent vos scientiâ & doctrinâ: Malach. 2. Labia Sacerdotis cu-
stodient scientiam, & legem requirent ex ore eius: Ad Ephes.
4. vbi dicitur, quòd Christus, dedit Pastores & Doctores ad
consummationem Sanctorum, &c. vt iam non simus paruuli stu-
duantes, & circumferamur omni vento doctrinæ.*

Sancti etiam Patres idem docent. S. August. lib. 1. de
moribus Ecclesiæ cathol. cap. 13. ait Ecclesiam esse magi-
stram totius Sapientiæ Christianorum; & cont. Epist. funda-
menti cap. 5. *Evangelio non crederem, nisi me Ecclesia catholi-
ca commoueret auctoritas; & S. Cyri I. Hierosol. catech. 5.
Fidem, inquit, si didiceris, promissionem possidebis; & observa
illam à sola Ecclesia esse traditam, & ex omni scriptura munitam.*

Diximus (secundum legem ordinariam) nisi enim
Deus ita voluisset, illa Ecclesiæ propositio necessaria non
fuisset; sed pro sua infinita sapientia & bonitate ita dispo-
suit

fuit ad maiorem fidei nostræ securitatem & firmitatem; ut ad ea credenda tantum obligaremur, quæ nobis ab Ecclesia (cuius autoritas Deo assistente falli non potest) proponerentur; quæ ideo vocatur ab Apostolo 1. Tim. 3. *Columna & firmamentum veritatis*, quam qui audire noluerit, esse nobis debet *sicut ethnicus & publicanus*. Matth. 18.

Hoc præsupposito, difficile non erit explicare, quomodo resolutio fidei nostræ fieri debeat: si enim v. gr. quærat aliquis, quare credas in vna essentia diuina personarum Trinitatem, vel alium quemlibet fidei articulum? distinguere debes, vtrum inquisitio fiat de causa fidei secundum se, cur scilicet firmiter & indubitanter id credas, vel de causa seu ratione, ob quam illam fidem amplexus fueris, & illam profitearis. Si primum, respondebis te id credere, quia Deus reuelauit. Si instet, vnde scias Deum reuelasse, respondebis, quia id habetur ex scripturis, vel ex diuina traditione. Si vigeat, cur credas huic scripturæ vel traditionis, vltimo loco respondebis, quia Ecclesia talem scripturam vel traditionem vt diuinam agnouit; nobisque ut sic credendam proposuit: & in ea Ecclesiæ definitione & propositione fides nostra sisti debet, nec vltra progredi.

Quod si vterius adhuc quærat, quare credas Ecclesiæ, & vnde cognoscas illam in propositionibus suis falli non posse: respondebis te id ex Scripturæ sacræ testimonio cognoscere: neque propterea vllus erit circulus vitiosus in eo, quod scriptura per Ecclesiam, & Ecclesia per scripturam probetur; non enim eadem sed diuersa ratione fit hæc probatio reciproca; sicut Legatus à Rege missus exhibet primò litteras Principis, & declarat esse veras; sicque earum stabilit autoritatem, postea verò eadem litteræ iam receptæ vicissim Legati missionem potestatemque ipsi à Rege concessam probant, sed diuersa, vt dictum est, ratione; aliter siquidem autoritas est in Legato, & aliter in regiis litteris; in illis enim litteris est tanquam in signo authentico, quo voluntas regis declaratur; in Legato verò tanquam in subiecto, in quo autho-
ritas

ritas illa recipitur : sic Ecclesia ostendit & profert scripturas canonicas, per quas nobis diuina veritas & voluntas innotescit, & vicissim ab ipsis scripturis auctoritatem suam accipit.

Quòd si ista non plenè satisfaciunt, minimè mirum videri debet; cum (vt supra dictum est) obscuritas & incertitudo sit conditio absolurè necessaria in rebus creditis; fidesque nostra sustentari & roborari debeat potius à gratia interna, quæ nemini deest, & per quam Deus lucem & vires ad credendum subministrat; quam ab vlla demonstratione externa.

Iam si fiat inquisitio de 2. scilicet de causa & ratione mouente ad credendum, & rogetur quis (cum & diuina reuelatio, & Ecclesie propositio obscuritatem & incertitiam secum semper iunctam habeant) quid ipsum impulerit, vt hunc quasi labyrinthum rerum obscurissimarum ingrederetur, & hanc fidem amplecti & profiteri vellet : tunc de arabit & exponet rationes & argumenta credibilitatis, quibus ipse inductus fuerit, & quiuis prudens induci merito possit, ad amplectendam & profitendam huiusmodi fidem.

SECTIO IX.

Quomodo actus fidei sit in praxim redigendus.

Cum (vt ait S. Thomas 1. 2. q. 55. a. 2.) virtus sit habitus operatiuus, cuius perfectio in actione consistit; vt nihil hinc desit eorum, quæ ad fidei perfectionem requiruntur, restat adhuc videndum, quâ ratione fides actus suos exercere possit : pro cuius rei explicatione obseruandum est 1. quod, quamuis fides ad potentiam cognoscitiuam pertineat; ad illius tamen actum (vt initio huius tractatus dictum est) non solus intellectus, sed etiam voluntas debet concurrere : quia, cum actus fidei sit